

Serliga legði Jona til merkis, hvussu fitt bornini í India vóru. Her er hon avmyndað í hindu-smáttini, har hon varð boðin innar. Allir grannarnir komu at fregnast, tá tey frættu at gestir vóru har. Tað var eisini her feroysku kvinnurnar fingi gula liting á pannuna. Tær høvdu kortini ikki skilt, at hetta var teknið hjá hindukvinnum í India

— Eg las eina søgu fyri teimum og síðan settu næmingarnir spurningar til mín um innihaldið.

Tað var hugaligt, so væl smágenturnar dugdu. Í India er tørvur á pappir og tí nýttu næmingarnir talvu og grifful. Ein partur í undirvísingini var at geva skrivligt svar og tað var bert ein genta sum hevði ein evarslignan litlan stavifeil. Hon hevði gloymt eitt e!

Hvussu var at undirvísja har?

— Tað var øðrvísi, men mær dámdi tað væl. Fyri meg hevur tað ongantíð havt tyding, um børn vóru úr Føroyum ella aðra staðni, eg haldi øll vera eins fitt og góð, men soleiðis var kortini ikki alla staðni í India, har merkti tú eisini mannann.

Tað sæst, tygum hava ikki gingið í KFUK

— Hetta lærði eg í barnadøgum mínum í KFUK. Tí havi eg ongantíð skilt, at summi menniskju seta seg yvir onnur.

— Eg kom tá at hugsa um eina hending, sum eg var fyri sum smágenta. Eg var til próvtøku í biblúsøgu, og mundi vera 10 ára gomul. Eg kom upp í Miskunnssami samariebúgvín. Tá eg var liðug at siga frá, spurdi sensor meg, hvørjir mínar næstingar vóru?

— Eg svaraði: — Øll menniskju!

Sensor snerkti og dráði eina lottu og segði síðani: — Tú meinar tað ikki?

— Jú øll, svaraði eg. Hann spurdi aftur: — Ikki tey gulu í Kína og tey svørtu í Afrika?

— Tá hugsaði eg, at nú reykt 10 talið, men um tað var neyðugt, so skuldi tað

rúka. Eg avnoktaði ongan í heiminum!

— Tá sensor aftaná próvtøkuna kom út at siga, hvat hvør hevði fingið, segði hann við meg.

— Tú fekst eitt 10 tal, Jona, men minnst til, at tínir næstingar eru tey, sum tú í gerandisdegnum er umgird av.

Tá svaraði eg: Tað sæst, at tygum ikki hava gingið í KFUK!

— Tað var fyri sovitt rætt — og tað visti eg væl, men so fast hevði lærdómurin í KFUK sett seg, at eg átti at vera góð við øll fólk og hjálpa har á stað.

— So nærverandi vóru eisini øll fólk í India fyri mær, tá eg vitjaði har, hóast mannannur var. Tað dámdi mær ikki, heldur ikki dæmar mær, tá fólk siga tey litlu og tey hvitu, um menniskju. Fyri mær eru øll fólk litt — óansæð um tey eru hvit ella svart, og tey eru eins góð fyri tað.

Undirvísing á berajólum

— Serliga hugtakandi var tað at siggja skúlagenturnar, sum sótu á berajólum og terpaðu. Har var einki hovástak gjørt burtúrur.

Í sovisalimum var ein litil motta lögð á steingólv og eitt áklæði at balla seg í. Tað var sovikamar teirra. Kortini vóru øll blið og vælnøgð.

Vit vitjaði eisini í nógvum kirkjum, har hópur av fólki kom. Indarar ganga nógv í kirkju og alla staðni savnaðu tey inn pengar til kirkjubýgging, tí ov trongligt var.

— Serliga legði eg til merkis, at kvinnurnar bóru nógvur gullketur. Tá eg spurdi, hvi so var, fekk eg at vita, at tað var tekin um, hvussu múgvandi pápin var. Tá indar fáa sær konu, so hyggja teir

eftir, hvussu nógvur gullketur kvinnan hevur um halsin. Av hesum veit hann, hvussu góð konan er.

Dyrka gudamyndir

— Serliga áhugavert men eisini ræðandi var at vitja í templi, har fólk dyrka deyðar gudamyndir.

Hóast templini eru framúrskarandi listarlig prýði, so dugdi eg ikki at skilja, at tey kundu tilbiðja gudamyndirnar í templinum. Og kortini, tað er teirra mentan.

— Vit vitjaði eisini á sjúkrahúsi og á Spetalskuheimi. Í Indiu er spetalsku-sjúkan enn, men um sjúklingarnir koma nógv tíðliga til viðgerð, so fáa teir heilsutót. Har eru eisini uppvæjingarstøðir, har slíkir sjúklingar fáa viðgerð.

Tá vit vitjaði, var avgrøðin júst fingin til hólis, og veitslur vóru hildnar alla staðni.

— Tað var sum á jólum herheima, og allir sjúklingar, sum vóru so mikið frægir, sluppu heim nakrar dagar.

Vit sluppu annars at

ganga alla staðni, og vit sóu, hvussu familjan hjá tí sjúka, flutti við og ansaði sinum. Tey matgjördu uttanfyri sjúkrahúsið og góvu tí sjúka og vóru annars um hann, so leingi hann lá á sjúkrahúsinum.

Fingu hindu-merki

— Umframt at vitja á stovnum, so gjördu vit eisini útferðir fyri okkum sjálvi, tá tað bar til.

Ein dagin fóru nøkur av okkum í býling, har kristin fólk búðu.

Ein kvinna kom til okkara, og beyð okkum innar.

Hon var lærari, visti tað seg og búði saman við pápa sinum, sum nú fekk eftirløn. Hann hevði eisini verið lærari.

— Vit komu inn í eina litla forstovu við moldgólvi. Síðan var bert eitt rúm afturat, har mottur, eldstað og ein kista var inni. Tá vit høvdu sæð smáttuna, beyð kvinnan okkum út í urtagarðin, har vit fingi blómur og kokusnøtur.

Tá visti tað seg, at kvinnan eisini var skótleiðari, eins og eg.

— Annan dag vitjaði eg

Jona Henriksen: — Alla staðni har vit komu, vóru vit fagnaði og smágenturnar dansaðu fyri okkum og góvu okkum blómukransar

Her er Jona á vitjan í eini landsbygd, har ferðalagi kom framvið

í eini hindusmáttu. Tey róptu okkum innar, tá vit komu framvið. Har var bert ein eldstaður, triggir armstólar og annars einki í smáttuni. Tá grannarnir høyrdu, at gestir vóru, komu hópin av fólki at hyggja eftir okkum. Kvinnurnar høvdu allar eitt gult merki í pannuni. Eg spurdi, hvat tað merkti og ein kvinna kom við eini spólkum á við liting í. Hon koyrði eitt merki á pannuna á okkum, og soleiðis komu vit heim aftur á Siloam.

— Øll flentu, tá tey sóu okkum og vit fingi at vita, at hetta var tekin

um, at vit vóru hindukvinnur.

Hvat var størsta upplivingin tít á ferðini?

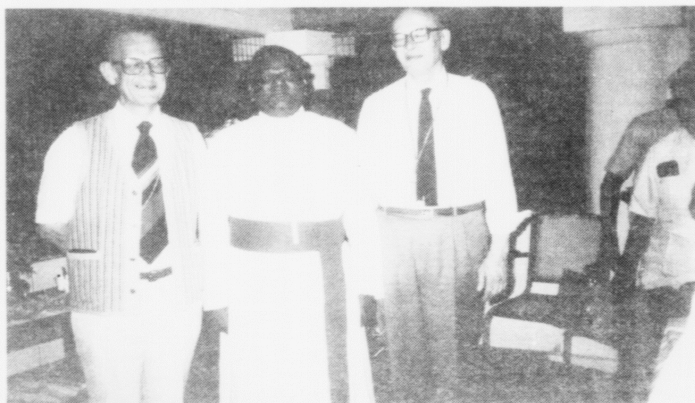
— Tað var avgjørt at siggja Siloam kostskúlan og tær ymsu kirkjurnar, umframt samveru við vanligu indarar. Vit vóru so ómetaliga væl móttikin og kendu allastaðni, at hetta folkaslagið var so friðarligt. Tað er ikki júst tað vit hoyra um í fjølmiðunum.

— Ein dagin sóu vit, hvussu gerandisdagurin í India eisini er.

Vit vóru á matstovu, har indar borðreiddu fyri okkum. Tænarin var ógvuliga bliður. Tá komu tveir sikkar inn.

— Eg var ógvuliga forvitin, um tænarin fór at vera eins bliður við teir. Eg var fegin, tá eg legði til merkis, at atburður hansara móttvegis sikkunum, ikki var øðrvísi enn móttvegis okkum. Tað var eisini ein sera góð uppliving, sigur Jona Henriksen, at enda.

Dagny

Triggir biskupar: Vinstrumæðni sæst Græsholdt, úr Danmark, Samuel í Arcotkirkjunum og Vilhelm úr Føroyum